

RĂZBOIUL NOSTRU
SFÂNT ȘI DREPT

"RĂZBOIUL SFÂNT"

CRUCIADA ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI ÎN VERSURILE POETULUI CONSTANTIN SALCIA

Cântecul recrutului

Gândul meu de-acum e pentru țară
Dă-mi obrazul să-l sărut că plec,
Să m'așez cu pieptul la hotară
Floare nouă'n caldă primăvară,
Mângâiată noaptea d'un culbec.
Căci mă chiamă frații să-i răzbun
Camarazii ce-au căzut departe.
Lângă jertfa lor și lângă tun.
Pentru neam și visul meu străbun
Eu mă duc cu dragoste la moarte,
Și pe unde-oi trece voi striga:
Țară mai frumoasă ca a mea
Nimeni n'are, și nu va mai fi
Cât va crește șirul alb de ani.
Pe dușman cumplit îl voi lovi
Prăvălindu-l peste bolovani.
Și voi trage brazdă mare'n plug
Anii mei să-i semăn cu mândrie,
Peste luncile de lângă Bug;

Și-am s'aprind pe ceru'nalt făclie
De credință – așa cum tu mi-ai spus,
– Tânăr brad al stelelor de sus.
Și nu voi uita măicuță, nu,
Că pe-aici dușmanul de trecu,
Scrum lăasă și urme de strigoi,
Copilași nemângâiați și goi,
Drumuri pustiite și ogoare
Fără iarbă, fără pic de soare.
Și-o să te mândrești cu mine mamă
Când vei auzi de ce-s în stare.
Cum voi prinde bolșevicii'n ghiare,
Și cum le voi frânge os cu os.
...Vei căta ca'n basme în năframă...
Și'nt'r'o zi din săptămâna mare
O să'nalți o rugă la altare:
– Adă-mi-l acasă sănătos.

Caporal T.R. Constantin SALCIA

Revista "*Sentinela*", București. Anul IV, Nr. 4, 24 Ianuarie 1943.

O mamă tânără cântă

Vântule de miază-zi
Dragostea de mi-o 'nfrunzi
Ia-mi în cuibul penelor
Dragostea sprâncenelor
Din culcușul ițelor
Și le du, le du cu tine
Peste dealuri cu glicine,
Peste văi cu aur verde,
Unde cântecul se pierde
Unde inima se zbate
Tot pe drumuri neumbrate.
Peste dealuri, peste grâne
Tot cu liftele păgâne.
Gura lui să n'o mângâi,
Numai părul să-l tămâi,
Cu pojarul zorilor,
Cu parfumul florilor.

Vântule de miază-noapte
Treci prin lanurile coapte
Unde tremură'n amurg
Cerul apelor ce curg.
Și'n cădelniți de smarald
Pica somnul cel mai cald.
Du și-alină-mi mirele
Sărută-i privirile.
Printre gropi, printre obuze
Smulge-i râsul de pe buze
Și trimite-mi înapoi...
Gândul desfăcut în foi,
Dorul sprijinit de-o stea,
Pentru toată viața mea.

Vântule de răsărit
Frate bun, nedespărțit
Și la plâns și la iubit.
Tu ce-aduci de unde vii
Svonul toamnelor târzii
Și pe umerii tăi duci
Umbra crengilor de nuci.
Ce mi-ai făcut clipele
Unde-ți sunt aripile
Ce mi-ai făcut veștile
Unde-ți sunt poveștile.
Peste munți și peste mări
Spre tăcute depărtări.
Stă iubitul meu și cată
La căsuța 'nstrăinată
Unde'n prispa cu pridvor
Printre lacrimi, printre dor,
Stă pe brațe legănat,
Puiul mamei fermecat,
Nevăzut, nesărutat.

Adă-mi-l de unde-i dus
Vânt sălbatec de apus.
Caută-l cu turmele,
Strânge-i toate urmele
Înflorește-i cu arnica
Cântecul și pașii mici.

Și cu ghiara ta de fulgi
Dela moarte să mi-l smulgi
Glonțul rău să nu-l atingă
Nici o mână să nu-l stingă
Drumul lui să fie soare
Somnul fragedă cicoare
Dragostea balsam și stea
Pentru fericirea mea.

Revista "*Sentinelă*", București. Anul IV, Nr. 7, 14 Februarie 1943.

Cântec de peste Nistru

Bate vântul peste Nistru, peste ses.
Aur verde, grâu bogat pentru cules.
Tot argintul din licoarea apelor,
Brazdele'mpletite în gura sapelor.
Și-o să povestească peste vremi străbunii
C'au trecut pe-aici barbari mai rău ca hunii.
Au aprins în cale holdele-aurii
Și-au călcat sub cisme mame și copii.
Viile cu sânul plin și greu de rod,
N'au ajuns pentru netrebnicul norod.
Nici hambarele încărcate 'n sus cu grâne
N'au ajuns pentru lăcustele păgâne.
Frații noștri duceau viață grea, de jug,
În Moldova românească dela Bug.
Dar veni o vreme ca un răsărit
Și peste puhoiul putred, moscovit,
Răsări din nou aprins un colț de soare:
Cea mai mare și mai sfântă sărbătoare.
Astăzi plaiurile toate-s ale noastre.
Ale noastre-s toate florile albastre.
Și în locul vuetului lung, sinistru,
Cântecul s'aude dincolo de Nistru
Unde frații'ngenunchiați se roagă'n tihnă
Pentru cei care-au căzut cu fruntea sus.
Dumnezeu să-i aibă în pace și odihnă.

Și pâraele mereu de-acum vor duce
Peste câmpuri spintecate-adânc de plug,
Strigătul ostașilor ce pentru Cruce,
Și-au dat sângele 'n Moldova dela Bug.

Revista *"Sentinela"*, București. Anul IV, Nr. 10, 7 Martie 1943.

Țara mea

Cât vezi cu ochii 'n zare privești date'n pârg.
Ce-și scutură arama pe lespezile grele,
Și munți cu frunți bătrâne ce-adună în amurg,
Cenușa 'mprăștiată de bulgării din stele,

Isvoare care-și mână din piatră 'n piatră dorul
Prin stâncile ascunse în linistea din fund,
Și cântecul ce-l rupe din inimă pastoral,
Când își doarme turma pe-o margine de prund,

Podgorii nesfârșite cu bobul plin și greu
Și aburul de pâine ce iese din ogoare,
Oglinzile pe lacuri ce sângeră mereu
Când se topește jarul ce-a mai rămas în soare,

Păduri întregi cu semnul adolescenței 'n frunză
Și păsări călătoare ce n'au uitat de noi,
Clopotnițele 'nalte unde veneau s'ascunză,
Haiducii amintirii din galbenele foi,

E țara mea; e visul ce s'a împletit cu anii
E clopotul ce-adună pe credincioși în sate,
E zidul unde veșnic s'au prăbușit dușmanii,
Ce-au vrut să smulgă rodul câmpiilor bogate.

E cântecul ce-adoarme 'n noapte pădurarul
Când munții se îmbracă în platoșe și zale,
E țara care știe să 'nlătore amarul
Prin jertfa ne'ntâlnită a vitejiei sale.

E țara mea; scăldată de tot argintul lunii
Ce ne-a 'nfrățit prin vreme cu lacrima și cântul,
E casa unde 'n pace se odihnesc străbunii,
E leagănul și viața, e cerul și pământul.

O vom păstra întreagă, măr dulce din poveste
Si cine-o vrea vreodată cu noi să se măsoare,
Își vor găsi sfârșitul pe plaiurile-aceste,
Unde-au pierit ca 'n valuri, atâtea oști barbare.

Revista *"Sentinela"*, București. Anul IV, Nr. 12, 21 Martie 1943.

Cântec de biruință

Răsună campu 'nsângerat de goarne
Și iureșul pătrunde pân'la noi,
Flăcări Țării-aleargă să răstoarne
Pentru vecie putredul puhoi.

Și sfârtecă sub cisma strămoșească
Pe plaiuri străjuite de români,
Tot ce-a rămas din liota rusească
Din hoardele răslețe de păgâni.

Cu moartea 'n față, scăpărând scânteii,
Aleargă ne'nfricați peste morminte,
E Dumnezeu alături de noi...
Și pentru cruce merg tot înainte.

Lovesc în plin, se luptă vitejește,
Pentr'un român se prăvălesc o mie,
Și soarele tot mai senin lucește,
Pe cerul nostru-aprins ca o făclie.

S'a prăvălit și rânjetul de câine
Flăcări ce sângerați peste hotare.
Prin jertfa voastră, România mâine
Va fi mult mai frumoasă și mai mare.

Revista *"Sentinela"*, București. Anul IV, Nr. 14, 4 Aprilie 1943.

Ceahlăul

Cu fruntea peste anii colilii
Împovărat de pajiștile-albastre,
Cu sufletul durut de câte știi,
Tu stai de veghe patimilor noastre.

Nu te-a clintit nimic, din greul pas,
Ce ne-a 'ncercat atâtea ani de-a rândul,
Aceași mângâiere ne-ai rămas...
Același crez ce ne'ntărește gândul...

Pe-o față soarele te dogorește
Și stâncile se scaldă 'n apă vie.
Când vulturul din liniști se trezește,
Ca un haiduc flămând de pribegie...

Pe alta lacrimi, zile mohorâte,
Și glasuri ce se-aud în depărtare,
Vezi chipuri dușmănoase și urâte
Privind spre codrii ce se pierd în zare.

Tu ai rămas, cum te-au lăsat străbunii
Aproape de calvarul celor mulți,
Să strângi din iazuri lacrimile lunii,
Și noaptea glasul robilor s'ascuți.

Ca un profet peste porunca 'naltă
Ce ne-a 'ntregit de-atâtea ori moșia,
Tu chemi din zări toți frații laolaltă,
Să apere cu tine ROMÂNIA.

Constantin SALCIA

Revista "*Sentinelă*", București. Anul V, Nr. 6, 6 Februarie 1944.

ALTI

LIBERATORILOR

de TEOFIL LIANU

De buciune munții sunară spre văi
Și focuri aprinseră zările toate.
La Putna, cuvântul lui Ștefan cel Sfânt
Cerea pentru Țara Moldovei dreptate.

Cu tancuri și tunuri porniră atunci
Bărbații cu steme bătute'n Suceava;
Hotarele 'nfipse de roșii barbari
Săriră în flăcări și 'n schije, ca pleava.

Cum cade sub seceră lanul de grâu
Când vara-i de cântec și zările — albastre,
Căzură voinicii, cu chiot prelung
Smulgând din oțele ogoarele noastre.

La Prut și la Nistru, la Nistru, la Bug,
Se 'mbracă 'n lumină altarele sfinte
Și 'n psalmi de înviere cresc granițe noi
Ce'n cronici se'nsamnă cu mii de morminte.

Cosirul, Soroca, sunt iarăși la noi
Cu Nistria 'ntreagă, Cetatea cea Albă,
Hotinul, Tighina și Delta de vis
Și doina și graiu-ne floare de nalbă.

Făcliile cerului toate s'aprind,
Se'mprăștie negura țării ca norii...
Cântare de slavă răsună 'n văzduh:
Trec mândri 'n istorie Liberatorii.

(Scrisă pe front, 1941)

PE AICI VÂNĂTORII DE MUNTE

Pe aici Vânătorii de Munte căzură;
Pasul lor verde, se-aude cum sună.
Pe culmile aspre de cremene sură,
Să cânte o goarnă și iarăși se-adună.

Înalți ca brădetul, în sbor ca hultanii
Trecură pe alte tărâmurii.
Supuseră oștile sumbre și hanii
Predară cetățile oarbe, din Crâmuri...

Bachtschissaray-uri ce sue în ceruri,
Cetăți de legendă, Sevastopol și Ialta,
Cu brațul lor aspru prin sumbrele geruri
Săpară istoria nouă cu dalta...

Atâtea orașe în urmă lăsară,
Să 'ntoarcă icoana cea nouă a lui Crist.
Din visul lor aspru crescui iar o Țară
Cât marea cea mare, — a voevodului trist.

Și sfinți precum ceara ce picură lin,
În mutele, albe Capelle,
Acum zâmbesc, nevăzuți și senin,
Stând drepti, pe plotoane 'n parcele.

Pe drumul cel alb ce duce spre Est,
Se duc și se 'ntorc camarazii;
Doar gropile lor vor sta sub acest
Adăpost fără moarte, etern precum brazii...

Și 'n marșul Istoriei noastre de-acum
Pe drumul cu sfinți ce duce 'n Destin,
M'aplec cu sfială prin pulberi și fum
Și mut, lângă crucile drepte, mă 'nchin.

GEORGE FONEA

Krim, August 1942

PĂDURATICĂ

de DRAGOȘ VITENCU

Când n'or mai fi copacii cu trup de lumânare
Mi-oiu însemna în suflet: pe-aici a fost cărare,
La stânga tăul putred din care beau mistreții,
Creșteau în mușchiu, pe-aproape, ca niște grofi, bureții;

Era și-un loc cu stafii și-o palmă de poiană.
Voiu ști de-a-rostul iarba și orice buruiană
Și fiecare brazdă din trupul tău, pădure,
In visul meu trăi-vei, ascunsă de secure,

Să nu te care'n lume, pe plute, veneticii; —
Bârlog să aibă urșii și vreasc de foc calicii.
In ceasuri de uitare ți-oiu cere să mă duci
Să caut în tine urma strămoșilor haiduci;

Iar dacă-oiu da de dânsa, hori-voiu bucurie
C'am nimerit spre jgheabul cu stropi de apă vie. —
Din el sorbi-voiu vlagă, ca'n basme uriașii.
In spre pământul văduv îmi voiu întoarce pașii,

Voiu răscoli țărâna cu unghii și cu dinții
Să sap în ea culcușuri prielnice seminții,
Cu gura-oiu duce apă din râuri și din mare,
Voiu îndemna crescutul cu caldă răsuflare
Și-or râde, răs de frunză, ponoarele pustii!..

Iar de-or veni, ca șerpui, străine seminții
Cu cugete piezișe ca să te care-aiurea,
In pumni de Sfarmă-Piatră le-oiu măcina securea,
Le-oiu asmuți asupra jivine din coclaur,
Să ispășească vina că te-au cerut pe aur...

Și-or chiui în mine strămoșii mei, haiduci,
Puhoiu de bucurie, că n'ai să te mai duci!

TROIȚĂ

de G. DRUMUR

În rugăciunile copilăriei
sfinții se ridică albi ca ometele
și lângă apusuri strânse sub pădure
își flutură, prin curcubeu de aur, pletele.

Potolesc furtunile după semn,
înalță dumbrăvi de ploaie, țărânii —
binecuvântă'n ogoare dulceața pâinii,
când teama noastră-i rugă de îndemn.

Arșița din suflet ne-o potolesc
plânsul nevârstnic trece'n bucurie ; —
pentru sărăcie nu ne ocolesc
dar la ospețe nimeni nu-i îmbie.

Ca printr'o pădure de stânjenei,
vom trece și noi odată cu ei.

Lângă troiți înalte în seară
se vor retrage sfinții — și'n trecut —
drumul îi vom scrie'n semnul de-afară
să știe frații unde i-am petrecut.

Cu fiecare schimbare la față
vom trece pentru todeauna în ceață.

*) Din cartea : «Pământul românesc și frumusețile lui», de G. Vâlsan

PUTNA

de PAUL STERIAN

Ca oaste împietrită, veșnic vie,
Stau munții în pătrar la liturghie;
Pe vârf, arhangheli - brazi în zale
Cădelniță lumini Măriei Tale.

Sub coviltirul pietrei, înțelept,
Stai, Direptate însu-ți, drept
Și blând și aspru stai și poruncești
Țărilor toate rumânești.

Ca arborii odinioară în oșteni,
Oștenii în călugări din mireni,
Palatu'n monastire l-ai ascuns.

Și, Domn de însuș Domnul uns,
Tu viu, cu Veșnic Viul vorovești
Ne-înduplicat, - Apărătorul Țării crești.

SERGEANTUL IOAN

Plecat-a voinicul ca soarele drept (Fragment)
Și munții din vârfuri adie.
Un freamăt aude și-o doină de șes
Urechea ca în vis îi mângâie.
Departe orașul străluce în zări
Și ogoarele-i fac semn să rămâie.

La oaste-a ajuns. Sunt vești de război,
Stindarde flutură'n vis;
Se vreau de aspre mâni înălțate
Să se zbată'n furtună, deschis.
El Brandu-și mângâie: «Amândoi vom lupta
Căci așa din cer ne-a fost scris».

Departe-i soția și munții lui dragi,
Departe-i câmpia cea bună.
«Să știți, măi băieți, că mâne în zori
Lătra-va căteaua la lună».
Brandiștii roată în juru-i se strâng
Și vorba lui vesel răsună.

În zori vuieste un ordin: «Pornim!»
Cu Brand-ul aleargă în zbor,
Ajung pe mal și focul deschid
Sunt flăcări viețile lor.
Se tulbură Prutul, s'amestecă'n fum,
De luptă vitează li-i dor.

«Să scapere țeava! Înainte loviți!
Să urle muma pădurii!»
Le strigă sergentul și simte ca'n vis
Cum se pierde în ceața căldurii.
«M'au lovit», abia-a zis și'n genunchi se clăti
Și geme de greul arsurii.

El capul și-l lasă pe florile reci
Și cerul ochii-i înneacă.
Ca pământul de negru-i trupul frumos
Și vântul pe fruntea-i s'apleacă.
O veste de-acasă îi șoptește ușor,
Durerea începe să-i treacă.

Aude un freamăt de brazi depărtați
Și soarele-l frige de sus.
În strai de crini, cu mânilor răni,
Îl mângâie bunul Iisus:
»Ce-mi fac camarazii?» sergentul întreabă;
»Ei luptă», Domnul i-a spus.

Apoi peste valuri de argint plutind
El urcă'n albastrul ocean.
Cununi de luceferi în drum se deschid;
Jos, camarazii îl plâng în van.
Sub crucea de ulm, de vânturi jelit,
Doarme sergentul Ioan.

IULIAN VESPER

Sfârșit

